

Útržky vzpomínek

Letní den někdy na počátku osmdesátých let, vystavené dětské obrázky na světlé chodbě tehdejšího domu kultury ROH. Usměvavý mladý muž v modré košili mi stiskne ruku, říká povzbudivá slova chvály a podává diplom a knížku za oceněný obrázek. Vzpomínám si také na pocit důležitosti té chvíle a slavnostní atmosféru – její navození byla schopnost pro Jaromíra charakteristická.

O pár roků později. Bylo mi šestnáct, postupně o něco víc. Zacházela jsem na schůzky výtvarné skupiny Radost v témže domě, v seriózním salonku, spíše učebně. Nicméně naše pravidelná setkávání pohříchu postrádala program socialisticko-realistické tvorby, jak se tehdy očekávalo. Směli jsme tamtéž také pravidelně vystavovat svá různě odbojná – surrealistická a hlavně provokativní dílka. Omámeni zakázanou kulturou západních směrů jsme vyráběli UMĚNÍ nesené naší představou o současném výtvarném velkém světě. Že nám to beztrpně procházelo, bylo s podivem. Netušili jsme, že nad námi drží ochrannou ruku Jaromír, tedy PhDr. Jaromír Schel, ukázkový vzor nekomunisty ve vedoucí funkci největšího jihočeského kulturního domu.

Pak jsem Jaromíra léta nevidala, studovala jsem v Praze Vysokou školu uměleckoprůmyslovou a do svého rodiště se vrátila až v létě 89 coby malířka svobodného povolání. Začala jsem samostatně vystavovat a mou první zahraniční výstavu v rakouském Heidenreichsteinu uváděl právě Jaromír...

O deset let později, kdy se svou ženou Alenou, novinářkou a také výtvarnicí, vybudovali na starém městě v Českých Budějovicích unikátní galerii, jsme se začali vídat pravidelně. Já jako vystavující (stálý kůň galerijní stáje), jako stálý návštěvník vernisáží svých kolegů, nebo jako samostatně vystavující autorka. Několik mých výstav Jaromír vtipně a nekonvenčně zahajoval. Neliboval si v dlouhých kunsthistorických proslovech, které jsou přetřpěny snad jenom se sklenkou vína v ruce, ale úvody výstav pojímal vždy jako „malou“ show, do níž zapojil nejen vystavujícího autora, ale s taktem sobě vlastním i širší obecnost.

Jeho osobní charisma se nevytrácelo ani s přibývajícím věkem a narůstajícími zdravotními problémy. Věděl, že čas mu ubývá, přesto si ani před blízkými přáteli nepostěžoval a zdaleka neodpočíval. Tušili jsme pouze z náznaků jeho ženy Aleny, jaké destruktivní účinky léčby zdolává. Chtěl nám dopřát obraz spokojeného člověka, který sice překonává nějaké obtíže, ale tím nás přece nebude obtěžovat. Proč také, vždyť život je tak krásný a je třeba ho žít a neztrácet čas.

A takto si jej také pamatuji z posledních dnů jeho života. Vidím ho, jak váhavě schází po schodech z bytu do galerie. Posadil se ke mně k malému stolku a probírali jsme spolu věci příští, plány nadějně a tvořivě.

Alena Jaromíra obětavě padesát let provázela životem, stála při něm, pomáhala mu rozvíjet jeho nápady, podporovala jeho záliby. Starala se o něj v dobách nejtěžších. Dalo se očekávat, že bude pečovat o jeho odkaz. To už se ostatně děje. Současně vnímám, že bude mít nyní čas na svou odkládanou tvorbu, která stále ustupovala péči o druhé – o děti, o galerii a naposledy o nemocného manžela.

Bylo by toho tolik, co by bylo třeba zmínit se ve vzpomínání na Jaromíra. Společné cesty do Bretaně, práce na nové expozici pro zámek v Bechyni, výlety se spolkem Hortensia, dlouhé rozhovory o jeho sběratelských vášních, o jeho asamblážích, které s radostí tvořil...

Jaromíre, děkuji Ti za setkávání s Tebou v mém životě a nyní ve věčných vzpomínkách.

Renata Štolbová